

РЕШЕНИЕ

№ 753

гр. София, 10.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 6 състав,
в публично заседание на 14.01.2019 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова, като разгледа дело номер **9136** по описа за **2018** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.156 и сл. от ДОПК, вр. с чл.107 от ДОПК, вр. с чл.4, ал.1-5 и чл.9б от ЗМДТ.

Образувано е по жалба на А. Н. И. срещу АУЗД № 174/08.05.2018г., издаден от старши инспектор в Отдел „ОП - С." В. Р., потвърден от Директора на дирекция „Общински приходи" при Столична община с Решение № С7Д18-РД28-138/19.07.2018 г.

Жалбоподателят иска съдът да уважи жалбата и да постанови решение, с което да отмени процесния АУЗД. Видно от събраните по делото писмени доказателства и приетата съдебна експертиза на вещото лице, се доказало по безспорен начин, че процесните имоти, предмет на АУЗД, се намират в урбанизирана територия, предназначението им е сменено преди 73-година, не са земеделски земи и подлежат на облагане с местен данък по смисъла на ЗМДТ. Претендира разноски в размер на 350 лв. по списък.

Ответникът–Директор на Дирекция „Общински приходи“ към направление“ Финанси и стопанска дейност“ при СО, представляван от юрисконсулт Й. иска съдът да отхвърли жалбата и да постанови решение, с което да потвърди изцяло АУЗД като правилен и законосъобразен по мотиви, изложени в същия. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

Съдът, след преценка на събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство по чл.107, ал.3 от ДОПК е образувано на 13.04.2018г. по инициатива на административния орган по приходите с Наредване рег.№ ДСР18-ГР94-589/13.04.2018г. Обект на производството са публичните общински вземания на задълженото лице А. Н. И. за местен данък върху недвижимите имоти (ДНИ) и такса битови отпадъци (ТБО) за 8 поземлени имота, изброени в акта, находящи се [населено място].

В акта са описани подробно имотите и подадените декларации по чл.14 от ЗМДТ от жалбоподателя. Посочено е, че съгласно писмо от МЗХГ, Областна дирекция "Земеделие" С. град изх.№ РД - 181339.1/26.03.2018г., за имотите, предмет на производството, няма данни за провеждана процедура по реда на чл.17, ал.1, т.1 от ЗОЗЗ за промяна на предназначението на земеделска земя за неземеделски нужди.

В акта са изложени правни изводи по основанията на публичните вземания, като органът се е позовал на чл.10, ал.1 от ЗМДТ и че не са налице всичките три кумулативни предпоставки на разпоредбата, които определят облагаемост на имот с ДНИ, а именно третата предпоставка на разпоредбата – да е променено предназначението на земята, тъй като в производството не е установено наличие на проведена процедура по реда на чл.17 и сл. от ЗОЗЗ. С изменението на чл.10, ал.1 от ЗМДТ (ДВ, бр.39 от 2011г.) е въведено и допълнително изискване, освен влезният в сила ПУП, с който е определено предназначението на имота по чл.8, ал.1 от ЗУТ, да бъде извършена и промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Направен е заключителен извод, че съгласно ЗМДТ имотите, предмет на производството, не подлежат на облагане с ДНИ, както и, на основание чл.64, ал.1 и чл.11 от ЗМДТ не дължат ТБО. Воден от тези правни изводи АО е приел, че жалбоподателят не дължи ДНИ и ТБО за имотите, предмет на производството.

Издаденият АУЗД е оспорен с жалба пред Директора на Дирекция „Общински приходи“, който с Решение № СФД18-РД28-138/19.07.2018г. е потвърдил същия изцяло.

В хода на съдебното производство е изслушано и прието заключение на вещо лице, което дава заключение, относно хронологията на ПР и ПЗ на м.Военна рампа Изток, район С., С., в периода 1944г. до днес (л.160 по делото). Посочва, че 7 от описаните имоти са урбанизирани през 1959г., преди влизането в сила на ЗООЗП от 1973г. (л.161-162), а осмият ПИ е включен в регулационен план, одобрен през 2009г., а отреждането за УПИ за застрояване е през 2012г. По отношение на съседен ПИ, собственост на [фирма], деклариран с декларация по чл.14 от ЗМДТ, вещото лице установява, че имотът е деклариран като имот в урбанизирана територия, за него е формирана данъчна партида и са начислени ДНИ и ТБО, предвид което е третиран като урбанизирана територия. Съдът кредитира заключението като обективно и компетентно.

С оглед установеното от фактическа страна съдът прави следните правни изводи:

Жалбата е подадена на 08.08.2018г. в 14 дневен срок от датата на връчване на решението на Директора на Дирекция „Общински приходи“ на жалбоподателя на 30.07.2018г., съгласно отбелязването на самото решение, от адресата на оспорения акт, който е легитимиран да го обжалва.

По отношение на правния интерес съдът намира, че за жалбоподателя е налице правен интерес да оспори АУЗД с правно основание чл.107, ал.3 от ДОПК, доколкото със същия, за да бъде издаден, е прието, че е установено несъответствие между декларираните от лицето данни и данните, получени от трети лица и организации,

както и е направена констатация, че имотите, които жалбоподателят е декларирал за данъчно облагане с декларация по чл.14 от ЗМДТ и е формирана данъчна партия, поради това, че нямало данни за провеждане на процедура за промяна на предназначението на земеделска земя за неземеделски нужди, не подлежат на облагане нито с ДНИ, нито с ТБО. Макар и с акта да не са определени публични задължения, напротив посочено е, че имотите не подлежат на облагане с ДНИ и ТБО, съдът намира, че за жалбоподателя е налице правен интерес да установи дали е налице несъответствие в декларацията му и как следва да се третира тези имоти от гледна точка на ЗМДТ. Поради тези съображения жалбата се явява ДОПУСТИМА по отношение на ПИ в т.1, т.2, т.4, т.5, т.6, т.7., т.8 от акта за разглеждане. Тъй като имотът, описан в т.3 от обжалвания акт е продаден на 28.02.2018г. на [фирма] (л.145 по делото), то за жалбоподателя, който вече не е собственик на имота, не е налице правен интерес от обжалване и жалбата следва да се остави без разглеждане в тази част.

Разгледана по същество жалбата в допустимата ѝ част е ОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

По валидността на акта:

Съгласно чл.4, ал.1 от ЗМДТ, установяването, обезпечаването и събирането на местните данъци се извършват от служители на общинската администрация по реда на ДОПК, като обжалването на свързаните с тях актове се извършва по същия ред. В производствата по ал.1 служителите на общинската администрация имат правата и задълженията на органи по приходите, а в производствата по обезпечаване на данъчните задължения – на публични изпълнители. (чл.4, ал.3 от ЗМДТ). Служителите се определят със заповед на кмета на общината /чл.4, ал.4 от ЗМДТ/. Съгласно чл.4, ал.5 от ЗМДТ кметът на общината упражнява правомощията на решаващ орган по чл.152, ал. 2 от ДОПК, а ръководителят на звеното за местни приходи в съответната община на териториален директор на НАП.

При извършване на служебна проверка по чл.160, ал.2 от ДОПК съдът констатира, че АУЗД е издаден от компетентен орган от общинската администрация по смисъла на чл.4, ал.3 и ал.4 от ЗМДТ, във връзка с чл.1 от ЗМДТ. Лицето, издало АУЗД изпълнява длъжността ст. инспектор на общинската администрация, в отдел „ОП” - С., Дирекция „Общински приходи“ -СО и притежава правомощията на орган по приходите, съгласно представени по делото трудов договор и допълнителни споразумения към него на служителя, както и Заповед № СО15-Р-09-622/03.06.2015г. на кмета на Столична община. АУЗД е издаден в изискуемата форма и има съдържание, в което са изложени фактическите и правни основания за издаването му. Проведено е производство по реда на чл.107, ал.3 от ДОПК, което е завършило с издаването на предвидения акт. При извършването на проверката не са били допуснати нарушения на процесуалните разпоредби, визирани в ДОПК. Предвид гореизложеното съдът счита, че обжалвания АУЗД, не страда от пороци, водещи до неговата нищожност.

По процесуалната и материалната законосъобразност на акта:

От доказателствата по делото се установява, че процесните имоти се намират в [населено място], местност НПЗ Военна Рампа – изток. Декларирани са от жалбоподателя по чл.14 от ЗМДТ, като към декларациите са приложени решения на ОСЗГ „Нови Искър“ за възстановяване на земи (ниви) в съществуващи (възстановими) стари реални граници на наследници съответни наследодатели, чийто наследник пък

съгласно приложени удостоверения за наследници е жалбоподателят, който прилага и скици.

За всеки един от тези имоти жалбоподателят е подал декларация по чл.14 от ЗМДТ, комплектувана със съответните решения на ОСЗГ, удостоверение за наследници и скица.

От страна на дирекция „ОП“-отдел „ОП“-С. е направено запитване до ОД „Земеделие“ - С. град, Министерство на земеделието, храните и горите е направено запитване дали за декларираните имоти е извършвана промяна на предназначението, откъдето с писмо от 26.03.2018г. отговарят, че няма данни за провеждана процедура по реда на чл.17, ал.1, т.1 от ЗОЗЗ за промяна на предназначението на земеделска земя за неземеделски нужди. Запитано е и МЗХГ, откъдето също е отговорено, че не са налични документи, касаещи процедура по ЗОЗЗ и правилника за прилагането му, няма наличие и на постановени решения на съответната комисия, за процесните имоти.

От приетото заключение на вещото лице се установява, че описаните имоти са урбанизирани през 1959г., преди влизането в сила на ЗООЗП от 1973г. (л.161-162), а осмият ПИ е включен в регулационен план, одобрен през 2009г., а отреждането за УПИ за застрояване е през 2012г.

С оглед на горното съдът намира, че административният орган неправилно е изтъквал нормативната уредба относно обектите на облагане по чл.10, ал.1 от ЗМДТ и е приел, че е налице несъответствие на декларираните от лицето данни, като процесните имоти необосновано са приети за необлагаеми.

Съгласно чл. 10, ал. 1 ЗМДТ, с данък върху недвижимите имоти се облагат 1) поземлените имоти в строителните граници на населените места и селищните образувания и 2) поземлените имоти извън строителните граници на населените места, които според ПУП имат предназначение по чл.8,т.1 ЗУТ и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Съгласно чл.8, ал.1 ЗУТ конкретното предназначение се определя с ПУП. Налице е изключение за облагаемостта по чл.10,ал.3 ЗМДТ относно незастроените земеделски земи. Съгласно легалното определение по чл.2,т.1 ЗСПЗЗ земеделски земи са тези, за които кумулативно са налице условията 1) да са предназначени за земеделско производство и 2) не се намират в границите на урбанизираните територии (населени места и селищни образувания), определени с подробен устройствен план, или с околоръстен полигон, т.нар строителни граници на населеното място.

В случая от заключението на вещото лице и данните по делото се установява, че ПИ не отговарят легалното определение за земеделска земя. Съответно за тях не е приложима процедура за промяна на предназначението. Същите (7 от имотите) са урбанизирани още през 1959г., предназначението им е за производство, склад и офиси, а не земеделски земи. Урбанизирани са със съответния регулационен план за местност индустриална зона Военна рампа. Следователно процесните имоти не представляват земеделска земя по смисъла на чл.2, т.1 ЗСПЗЗ и за него следва да се прилага изключението по чл.10, ал.3 ЗМДТ.

Процесните имоти, не представляват такива, за които е необходимо да е изпълнена третата предпоставка на чл.10, ал.1 от ЗМДТ, да се извърши промяна на предназначението им, тъй като в случая специалният закон не го изисква. Съгласно чл.37, ал.1 от Правилника за прилагане на ЗОЗЗ за земеделски земи (застроени и незастроени), включени в строителните граници на населените места и в други

селищни образувания, определени със застроителен и регулационен план или с околоръстен полигон, одобрени до влизането в сила на отменения Закон за опазване на обработваемата земя и пасищата от 1973 г., не се извършват процедурите по реда на ЗОЗЗ, и този правилник. Промяна на функционалното предназначение и на регулационните отреждания за тези земи се извършва по реда на ЗУТ. В случая както посочва вещото лице ПИ 68134.505.4732, 68134.505.4734, 68134.505.1481, 68134.505.1482, 68134.505.1483, 68134.505.1484, 68134.505.1485 или описаните в т.1, т.2, т.4, т.5, т.6, т.7., т.8 от акта, попадат в приложното поле на действие на чл. 37, ал. 1 от ППЗОЗЗ, тъй като са урбанизирани с регулационен план за местност индустриална зона Военна рампа –изток, одобрен през 1959г., преди влизането в сила на отменения Закон за опазване на обработваемата земя и пасищата от 1973 г. Тоест, за тях не следва да се извършват процедурите по реда на ЗОЗЗ и ППЗОЗЗ, конкретно по 17 от ЗОЗЗ и в този смисъл е съответен отговорът на МЗГХ. В скиците, издадени от СГКК - С.-град за посочените имоти е отразено предназначението на територията - „урбанизирана" и начин на трайно ползване - „за производствен и складов обект". В този смисъл е и приложеното по преписката писмо изх. № 10-22-17/15.07.2008 г. на Изпълнителния директор на АГКК до Началника на СГКК - С.-град относно приложението на ЗОЗЗ и ППЗОЗЗ и отразяването на имотите в КККР (л.98 по делото). По различно е положението за ПИ 68134.502.41, кв. 2, НПЗ „И.-Изток", район „С.", С., за който следва да се има предвид следното: Съгласно Решение № 443/09.07.2015 г. на СОС ПУП за НПЗ „И.-Изток", е одобрен със Заповед № 50-09-196/27.06.1989 г., който не е приложен. С Решение № 617/06.12.2012 г., СОС приема проекта за частично изменение на ПУП-ПРЗ, с което ПИ 68134.502.41 (стар номер 1488) и други съседни, след изтичане на срока за обжалването му, е УПИ ХХУН-41 (урегулиран) и съгласно чл. 7 от ЗУТ е урбанизиран, а съгласно чл. 8, т. 1 от ЗУТ има конкретно предназначение - „за производствен и складов обект", с конкретни параметри за застрояване, т.е. има ПУП-ПРЗ отделно само за имота (ПИ 68134.502.41). За този имот обаче следва да се отбележи, че е продаден на 28.02.2018г. на [фирма] и следователно за жалбоподателя, който вече не е собственик на имота, не е налице правен интерес от обжалване и жалбата следва да се остави без разглеждане в тази част, без съдът да се произнася по същество.

Следователно, неправилен е изводът на ответника в оспорвания акт, че е налице основание за корекция в подадените от него декларации по чл.14 от ЗМДТ и че процесните имоти не са такива по чл.10, ал.1 от ЗМДТ и по чл.64, ал.1 от ЗМДТ, предвид което актът е незаконосъобразен в частта относно описаните в т.1, т.2, т.4, т.5, т.6, т.7., т.8 от акта имоти и следва да се отмени.

Що се отнася до искането в жалбата съдът да върне преписката на органите с указания да бъдат извършени съответните отразявания за статута на имотите, същото е извън предметът на делото, няма данни лицето да е направило такова конкретно искане пред самия общински орган, касае се за издаден служебно акт по чл.107, ал.3 от ДОПК, поради което съдът не следва да се произнася по такова искане, направено за първи път по делото, жалбоподателят следва да отправи искането си към общинските органи по приходите.

Жалбоподателят е претендирал разноски по делото, като е доказал такива за платена държавна такса 10 лв., платено в брой адвокатско възнаграждение 500 лв. (което съдът не намира за прекомерно) и за вещо лице внесена сума в размер на 350 лв. или общо 860 лв., които следва да му се присъдят предвид изхода на делото и

доказването, че са сторени по делото, съразмерно на уважената част-752 лв.
Така мотивиран и на основание чл.160, ал.1 и чл.161 от ДОПК, Административен съд
– София град,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на А. Н. И. срещу АУЗД № 174/08.05.2018г., издаден от старши инспектор в Отдел „ОП - С." В. Р., потвърден от Директора на дирекция „Общински приходи" при Столична община с Решение № С7Д18-РД28-138/19.07.2018 г., в частта относно ПИ в т.3 от акта - ПИ с идентификатор 68134.502.41. и ПРЕКРАТЯВА производството в тази част.

ОТМЕНЯ АУЗД № 174/08.05.2018г., издаден от старши инспектор в Отдел „ОП - С." В. Р., потвърден от Директора на дирекция „Общински приходи" при Столична община с Решение № С7Д18-РД28-138/19.07.2018 г., в частта относно ПИ, посочени в т.1, т.2, т.4, т.5, т.6, т.7., т.8 от акта.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на А. Н. И. с ЕГН [ЕГН] разноси по делото в размер на 752 лв.

Решението може да се обжалва пред Върховния административен съд на РБ в 14-дневен срок, а в частта на определение в 7-дневен срок, от съобщаването му.

СЪДИЯ: